

Göygöl

◆ Ali Akbaş

Şair Ahmet Cevat'ın aziz hatırasına

Bir seher vaktinde vardım Göygöl'e
Burda kızlar gül takıyor kâküle
Alev alev bir gül attım su yandı
Sunam derin uykusundan uyandı
Yavaş yavaş araladı perdeyi
Gönlüm göle düşmüş yaban ördeği
Giyip kuşanmaya erinmiş Göygöl
İpekten tüllere bürünmüş Göygöl

Ne kadar özenmiş hilkâtin eli
Bir depremle doğan yayla güzeli
Ninniler dinlemiş deli rüzgârdan
Gıdasını almış yağmurdan kardan
Sonra canlar yakan bir âfet olmuş
Burdan su içiyor her sevdalı kuş
Sanki aynasını düşürmüş felek
Göygöl'den gayrisi bir kirli gölek

Gök mâvi, göl mâvi, her şey semâvî
Arşa çıkar Ateşgâh'ın alevi
Burası Kafdağı tezatlar evi
Çıkar her adımda bir masal devi
Dağlar deve olur, bulut güvercin
Bir gümüş sakallı keçi olur cin
Yanılıp Göygöl'ü su sanmasınlar
Bismillâh demeden yıkanmasınlar

Gece ipil ipil yıldız elenir
Ay ışığı düşer göl hârelenir
Asırlardır sevdâ çeken gönüller
Ateşgâh'ta yanar burda serinler
Göygöl menbâdır efsânelerin
Bu sülâleden doğmuş Hüsrev'le Şirin
Dedem Korkut bu dağlara uğramış
Acıkmış suyuna ekmek doğramış

Bir sabah Göygöl'de peri kızları
Yıkanırken siper edip sazları
Üstlerine gelmiş bir deli çoban
Kır papaklı, sırtı heybeli çoban
Bakmış ki göl başı peri tüneği
Atmış üstlerine ak kepenegi
Bir anlık gafletten doğmuş Tepegöz
Oğuzu uykuda boğmuş Tepegöz

Bir gece yarısı ay suya düşer
Çöllerde bir ceylan pusuya düşer
Derinden derine hârelenir su
Sararken her yanı barut kokusu
Çimenler üstünde üç beş damla kan
Gözünü nefretle kapatır ceylan
Çırpınır ağzında bir demet kekik
Kör avcı, her şeye çekilmez tetik

Şimdi yaylaların sonbaharıdır
Dağları kaplayan süt buharıdır
Yapayalnız kalmış kuğulu Göygöl
Ağlayan göz gibi buğulu Göygöl
Uzar kıyısında bir sarı kamış
Kendini seyrederek sulara yaz kış
Şimâl küleğiyle kar geliyor, kar
Sunamı tûfandan koruyun dağlar

Dedim doruklarda açan menekşe
Dedi uçabilsem, kuş olsam keşke
Bilmem nasıl sığıdım ben bu derbende
Merih'in, Zühre'nin derdi var bende
Yüzümü yalarken yayla meltemi
Her gece rüyamda bir beyaz gemi
Sularımı yara yara gidiyor
Özlediğim bir diyara gidiyor

Han Kepez çıkarır altın tacını
Her gün bu aynada tarar saçını
Koroğlu yol keser alır başını
Kaçak Nebi unuttur mu öcünü
Deli poyraz doruklarda tar çalar
Dal koparır, can aparır, nar çalar
Uçuşan yapraklar turna teleği
Bulutlar dağların ipek yelegi

Bir nevrüz sabahı sökerken şafak
Bir şehzâde gelip uyandıracak
Nal sesleri duyacaksın derinden
Öpecek usulca göy gözlerinden
Açma duvağını sır verme ele
Şu fırtına dinsin, yaz gelsin hele
Uyu nâtevânım yaralım uyu
Uyu bahtı kara maralım uyu

Bir şiir bıraktım sana hediye
Bu garip yolcuğu unutma diye
Şahidimiz olsun ulu çınarlar
Gün gelir okuyup bizi anarlar
Çınar fısıldaşır pınara söyler
Pınar da üstadım Anar'a söyler
Bu sayede elden ele duyulur
Bizim de adımız şâir sayılır

Mesnevî okuyup geçtik Gence'den
İçime bir sızı düştü inceden
Elvedâ bağlarda üzüm derenler
Üzümü unutup hüznün derenler
Elvedâ adını unutan şehir
Elvedâ akmayı unutan nehir
Ata yâdigârı Gence elvedâ
Dalında kuruyan gonca elvedâ